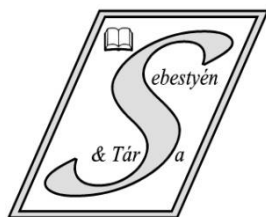

Anthony Grey

Smaragdhasza

A Kiadó weboldalának címe:

www.stsakiado.hu

[https://www.facebook.com](https://www.facebook.com/sebestyenestarsakiado/)
[/sebestyenestarsakiado/](https://www.facebook.com/sebestyenestarsakiado/)

Anthony Grey

Smaragdhasza

Budapest 2025

Copyright ©Anthony Grey (Sebestyén Elemér) 2023,2025

Minden jog fenntartva!

Tilos e kiadvány egészét vagy bármely részét információs rendszerben tárolni, sokszorozítani vagy sugározni bármely módon vagy formában a kiadóval történő előzetes megállapodás nélkül. Tilos továbbá másféle kötésben, borítással és tördelésben terjeszteni, mint amilyen formában kiadásra került.

Borító: Sebestyén Richárd (amorrocket@gmail.com)
A borító hátoldalán szereplő fotó Sebestyén Richárd munkája

Szerkesztő: Sebestyén Kata
Technikai szerkesztés: Sebestyén Katalin

Magyarországon kiadja: Sebestyén és Társa Kiadó
Felelős kiadó: Sebestyén Elemér Antalné

ISBN: 978-615-6939-05-0

1.

– Hölgyeim és uraim! Elhagytuk Bogota légterét, és hamarosan beérünk az egykori Medellín-drogkartell területe fölé. De nyugi, most senki sem fog ránk lőni, azoknak az időknak már vége, hehe... Azért minden üléstámlánál találnak egy kis üveg prima, kolumbiai rumot meg egy bibliát, arra az esetre, ha valakinél beütne a majré, és szüksége lenne rá.

Pilótánk a szavai végeztével harsányan belenevetett a mikrofonba, mintha valami jó viccet mesélt volna, nekem azonban valahogy rossz érzésem támadt. A hangsúlyából ugyanis úgy éreztem, hogy azokra a rumokra szükség lesz.

Kinéztam a tizenkét személyes, ősrégi Cessna ablakán, és végigpásztáztam az alattunk elterülő, napfényben fürdő, smaragdzöld dzsungellel borított kolumbiai hegyeket. Csodálatos látványt nyújtottak, ahogy éles csúcsaikkal beledöftek az azúrkék égbe. Gyönyörködtem egy kicsit a látványban, aztán kérdően a mellettem ülő Mike-ra pillantottam, hogy mit szól a pilótánk szavaihoz. Társam elfojtott egy mosolyt, és alig észrevehetően megrándította a vállát, jelezve, hogy nem jött különösebb izgalomba.

Szó, ami szó, az elmúlt évek során éppen elég hajmeresztő, titkos akcióban volt részünk ahhoz, hogy ne kezdjünk izgulni sem attól a tényről, hogy a néhai Pablo Escobar birodalom fölött

repülünk, sem attól, hogy valami balul üthet ki. Igaz, amikor Bogotában a beszálláshoz készülődve megláttuk a gép oldalát csíkozó lövésnyomokat, kissé felvontuk a szemöldökünket, de Pablo (a pilótát is úgy hívták, mint a néhai drogbárót) megnyugtatta az utasokat, hogy „azok a szellőzők” már sok éve ott vannak, és semmi hatásuk nincs a biztonságra.

A többség meg is békélt a dologgal, csak egy igézően szép szemű, kreolbőrű, kolumbiai lány szemlélte némi aggodalommal a géppisztolysorozatok ütötte lyukakat, de végül ő is felszállt a gépre.

Felé sandítottam, és amikor láttam, hogy nyugodtan ül, lopva szemügyre vettem a többieket. Közvetlenül a pilóta széke mögött egy piperkőc külsejű, amerikai házaspár helyezkedett el, akik egészen eddig meglehetősen nagyképpően viselkedtek, és mindent kritizáltak, ám most Pablo bejelentésére visszavettek a felsőbbrendű hozzáállásból, és sietve előkotorták az ingyen piát.

– Legalább az ital legyen elfogadható minőségű – mondta mororván a férfi, ám miután jót húzott az üvegcséből, őszinte elismeréssel csettintett a nyelvével. – Ez tényleg klassz, kóstold csak meg Clara!

A nő kortyolt az övéből, és biccentett.

– Valóban egész kellemes. Nem is gondoltam volna, hogy egy ilyen özönvíz előtti, lepusztult, ócska roncsos ilyen jó minőségű italt tartanak.

A férfi újra kortyolt a miniüvegből, aztán hátrafordult, és rám vigyorgott.

– Maguk nem kóstolják meg? Nehogy megromoljon.

Bár az eddigi viselkedésük nem volt túl szimpatikus, nem akartam udvariatlannak látszani, ezért elővettem az én üvegemet.

– De, miért is ne – mosolyogtam barátságosan, és felé emeltem az italt. – Egészségükre!

A fickó felhőrpintette a rum maradékát, aztán kezét nyújtott.

– Gerrard Williams vagyok, ez a bombázó pedig a feleségem, Clara.

– Anthony Grey – ráztam meg a kezét, és fejemmel odaintettem a nőnek is.

– És a társában kit tisztelhetünk? – pillantott Gerrard kérdően Mike felé.

Természetesen számítottunk erre a kérdésre, de eszünk ágában sem volt elárulni, sem azt, hogy ismerjük egymást, sem azt, hogy kik vagyunk, és azt sem, hogy miért jöttünk, mert az veszélyeztette volna a küldetésünket.

– Oh, mi csak a bogotai reptéren találkoztunk össze Mr....
– feleltem könnyedén, majd várakozóan Mike-ra néztem, mintha már nem is emlékeznék pontosan a nevére.

– Mike Darms, webáruház készítés és működtetés – nyújtott kezét társam a férfinak, csípőből hadarva a fedőfoglalkozását. – Ha szükségük lenne valami menő, webes megjelenésre, csak szóljanak.

Gerrard egy másodpercig kutatóan fürkészte az arcunkat, mintha nem teljesen hinné el a mesénket, aztán egy vállrándítás után megkérdezte:

– Maguk is a hajóút miatt jönnek Santa Rosarióba?

– Hajóút? – értetlenkedtem. – Miféle hajóút?

– Nyilván a kajmán-túrára gondol az... úr – szólalt meg a Mike mögött ülő, csinos, rövidhajú, amerikai lány, az *úr* szót erősen megnyomva, jelezve, hogy ő sem díjazza Williamsék viselkedését.

– Úgy bizony – nézett rá Gerrard felsőbbrendű tekintettel, majd felém fordulva folytatta: – A pszichiáterünk szerint ugyanis szükségünk van a munkákon kívül valamilyen más típusú izgalomra is. Brókerek vagyunk és habár a részvények meg a kötvények világa tele van feszültséggel, azért az mégiscsak egy steril, irodai tevékenység.

– Az biztos! – derült az amerikai lány. – Ott csak a grafikonokat meg az éves beszámolókat kell figyelni a forgófotelből, a folyón viszont nagyfokú vagányságra lesz szükség. Mert ott aztán hajmeresztő dolgok történhetnek.

– Miért, mi lesz a folyón? – bukott ki belőlem önkéntelenül a kérdés.

– Egy óriási kajmán – világosított fel Gerrard. – Állítólag még sosem láttak ekkorát.

– És maguk azért jöttek, hogy lássák?

– Hát a hirdetés szerint ez igazából egy ötnapos, vadregényes hajóút lesz, de ha szerencsénk van, akkor talán az óriáskajmánnal is találkozhatunk.

– És ha még nagyobb szerencsénk lesz, akkor nem harap bele a hátsójukba – morogta a rövid hajú lány.

– Tudunk vigyázni magunkra – felelte Gerrard.

– Annyira biztosan, mint maga – tette hozzá Clara.

– Azt megnézném – ingatta a fejét gúnyosan a lány.

– Miért, mi maga? – fortyant fel Clara. – Valami szuperkommandós?

– Nem éppen – nevetett a kérdezett. – Veronica Travis vagyok.

– És ebből tudnunk kéne, hogy kicsoda? – kérdezte lekicsinylően Gerrard

– Nem feltétlenül – vont vállat Veronica. – Hacsak nem szoktak hajmeresztő szelfiket nézegetni.

– Nem szoktunk.

– Én vagyok az amerikai szelfibajnok az extrém túra kategóriában.

– És az mi a fenét jelent?

– Én csinálom a legmenőbb szelfiket olyan helyeken, ahova mások nem merészkednek. Most is azért vagyok itt, mert egy utazási iroda meghirdetett egy extrém túrákat bemutató szelfiversenyt, és arra akarok benevezni a képeimmal, amit majd a kajmán-túrán készítek. Jó lenne még az óriáskajmánnal is elcsípni egy szelfit.

– Na persze – mondta lekicsinylően Clara. – Majd pont magára fog várni.

– Miért ne? – kérdezte dacosan Veronica. – Egyébként, ha kell, én a vízbe is bemegyek utána.

Még mondani akart valamit, ám ekkor a hangszóróban felcsendült lezser pilótánk, Pablo kedélyes hangja.

– Hölgyeim és uraim! Remélem, megvannak még a kis üveg rumok.

– Egy fenét vannak meg – kiáltott előre hangosan Gerrard, hogy a kormányznál ülő hallja. – Ugyan mire tartalékoltuk volna őket?

– Mostanra – felelte a pilóta.

– Miért, mi lesz most? – kérdezte leereszkedő hangon a brókerek gyöngye.

– Most lekapcsolom a bal oldali hajtóművet.

– Micsodaaa?! – kerekedett el Gerrard szeme. – De mi a rossebnek?

– Mert túlmelegedett.

– Az hogy lehet?!

– Úgy – felelte Pablo a legnagyobb nyugalommal –, hogy amikor ideérünk, addigra mindig túl szokott melegedni.

– Akkor nyilván ezért vannak bekészítve a kis üveg rumok – állapítottam meg nem túl nagy lelkesedéssel.

– Az úrnak vág az esze – dicsért meg Pablo, de nekem valahogy mégse tetszett a dolog.

– Ha tudja, hogy rossz, akkor nem kellett volna már megcsináltatni?

– De – felelte Pablo, miközben tényleg leállította a bal oldali hajtóművet. – Csak az nagyon sok pénzbe kerülne.

– A rum bizonyára olcsóbb – derült Mike, de a jókedvét nem osztották a gépen ülők.

Ehelyett mindenki megbabonázva meredt ki a bal oldali ablakokon, és lélegzetvisszafojtva figyelte, amint az ezüstszürke propeller lassú rázkódással leáll. A gép előbb enyhén oldalra billent, aztán bizonytalanul visszaállt egyenesbe, de továbbra is úgy repült, mint egy sebzett madár.

– Ajjaj! – jajdult fel a velem átellenben ülő, és eddig hallgató kolumbiai szépség. – Lehet, hogy több darabban fogunk földet érni?

– Biztosan nem – nyugtattam meg, és bátorítólag a kézfejére tettem a tenyerem.

– Igazán? – sipította Clara éles fejhangon. – És mégis, mitől olyan biztos benne?

– Onnan – feleltem –, hogy Pablo viselkedését elnézve ezen a repülőjáraton ez a normál útiprotokoll, tehát szerintem még ne pánikoljunk.

– Ne pánikoljunk? – kiáltott fel Gerrard. – A fickó kinyír bennünket, és ne pánikoljunk?

– Most hova tűnt a vagánysága? – tudakolta gúnyosan Veronica, majd elővette a telefonját, és – mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne –, elkezdett szelfizni.

A brókerházaspár egy ideig elkerekedett szemmel bámult rá, aztán Gerrard színtelen hangon megkérdezte:

– Maga szerint Mr. Grey, mennyi esélyünk van a túlélésre?

– Az a pilóta ügyességétől függ – feleltem jó hangosan, hogy Pablo is hallja.

– Nagyon jól mondja az úr – erősítette meg a szavaimat Pablo. – Márpedig én baromi ügyes pilóta vagyok.

– Remek – mondtam, aztán visszafordultam a kolumbiai szépség felé.

– Minden rendben lesz, Miss...

– Fonseca – felelte. – Isabel Fonseca.

– Maga is a hajóútra jött? – kérdeztem, csak hogy eltereljem a figyelmét a leállt hajtóműről.

– Tessék...? Ja, nem én... népművész vagyok, és... eredeti motívumokat keresek.

– Az szuper – néztem rá bátorítóan. – Emlékszem egyik kedves ismerősöm, aki a bogotai egyetem művészettörténeti szakára járt, egyszer mesélte, hogy Santa Rosarióban, ahová megyünk, rengeteg eredeti motívumot lehet látni.

– Tényleg? – lelkesült fel Isabel.

– Bizony – hazudtam, mert ebben a helyzetben egy kegyes hazugság nem árthatott. – Santa Rosario valóságos kincsesbánya.

– Az... az remek.

– Maga most ilyesmivel van elfoglalva, amikor mindjárt lezuhanunk?! – förmedt rám Gerrard.

– Dehogyan zuhanunk le! – mordultam rá, mert volt elég bajunk a pánikolása nélkül is. – Pablo simán leteszi a gépet egy hajtóművel is.

Mintegy válaszként halk reccsenés hallatszott, majd egy pattanó hang, végül valami elsuhant az ablak előtt.

– Ez meg mi a franc volt?! – hördült fel Gerrard.

– Csak egy kis elhanyagolható alkatrész – kiáltott hátra Pablo.

– Látja, semmi vész – mondtam, és igyekeztem nyugodt arcot vágni. – Semmi pánik. Inkább igyon még egy rumot.

– És mégis honnan szedjek?

– A bal oldali első ülés mögött van egy teli szatyor – árulta el a titkot harsány kiáltással Pablo, aki láthatóan bekészült az efféle apró kedélyállapotváltozásokra.

– Marha jó – morogta Gerrard, és bizonytalan járással elindult előre.

– Ha már erre jár, nekem is adjon egyet – kurjantotta vidáman Pablo, mintha csak valami örömteli alkalomból akarna kiüríteni egy flaskát.

– Magának?! – kiáltott fel ingerülten Gerrard.

– Miért azt hiszi, neki nem esik majd jól? – vettem védelmembe a pilótát.

– De hát vezet! És eltitkolta, hogy rossz a gép!

– Nem rossz – javította ki enyhe sértődöttséggel Pablo. – Csak időnként pihennie kell a baloldali hajtóműnek. És néha elhagyunk egy-két apróságot.

– Inkább örüljön, hogy a jobb oldalnak nincs szüksége egy kis relaxálásra – nyugtattam a brókert.

– Ez most komoly? – kérdezte felháborodva felém fordulva Gerrard, miközben felrántott az ülések közül egy üvegcséssel teli szatyrot. – Mindjárt kinyiffanunk, maga meg itt humorizál?

– Miért, mit csináljak? – kérdeztem vissza. – Olvassak fel a Bibliából?

– Kösz, nem, akkor inkább a rum – morogta, és miután előre adott egy üveggel Pablónak, elindult visszafelé a szatyorral.

Amikor odaért hozzánk, mindenkinek kiosztott egy flaskát, majd rövid tétovázás után még egyet.

Csakhamar valamennyien teljes egyetértésben kóstolgattuk a sötétbarna italt, és mivel lassan kezdtük megszokni a gép bukdácsolását, a hangulat is kezdett megnyugodni.

– Hát első izgalomnak nem is volt rossz ez a kis műszaki hiba – állapította meg Gerrard, miután kiürített egy újabb üveget.

– Jobb, mint az irodában, mi? – nevettem rá.

– Hát, igen.

– Azért remélem, a Piranhán nem kell ilyen váratlan izgalomtól tartani – jegyezte meg Clara két korty között.

– Piranhán? – néztem rá kérdően.

– Az a hajó neve – kiáltott hátra Pablo. – És ott minden rendben lesz, mert az egy igen modern, jól felszerelt bárka.

– És maga ezt honnan tudja? – szegezte neki nyomban a kérdést Gerrard.

– Onnan, hogy olvastam a prospektusokat. Ugyanis én is részt veszek azon a hajóúton.

– Magát is érdekli az óriás kajmán? – kérdeztem.

– Áh, dehogyan – felelte a pilóta. – Csak nekem ez az utolsó utam ezzel a géppel. Santa Rosarióban már vár a vevőm, akinek

eladom, én meg tovább megyek Pastóba, ahol vár rám az újabb masina.

– Remélem, kényelmesek a kabinok – mondta szigorúan Clara.

– Holnap délután az induláskor majd ki fog derülni – felelte Pablo.

– Szinte már sajnálom, hogy nem tartok magukkal – udvariaskodtam.

– Miért, magát mi szél fújta ide? És főleg miért? – tette fel a kérdést Gerrard, s tudtam, hogy ezúttal már mondanom kell valamit.

Meghúztam a miniüveget, aztán kipillantottam az ablakon, mintha csak össze akarnám szedni a gondolataimat, közben pedig végigpergettem magamban az elmúlt nap eseményeit, amelyek nyomán felültünk erre a gépre.

*

Kora hajnalban jött a telefon régi ismerősünktől, Ted Fruggitól, akivel már jó néhány közös akcióban vettünk részt, és akinek ezúttal is sikerült teljesen váratlanul lecsapnia ránk.

– Kérem, Mr. Grey jöjjenek Bogotába, amilyen gyorsan csak tudnak – hadarta a készülékbe, amikor félálomban felvettem. – Egy jó ismerősöm nagyon nagy bajban van, és csak maguk segíthetnek.

– Miért olyan biztos benne? – kérdeztem gyanakodva, és közben pislogva erőltettem a szemem, hogy megnézzem a faliórát, mennyit mutat. Hajnali kettő volt.

– Azért, mert ennyire dilis küldetést csak maguk vállalnának el – felelte a köpcös kis emberke őszintén, és mi tagadás, a gyengémre tapintott. Már évek óta csak az egészen különleges megbízásokat vállaltuk el Mike-kal.

Ennek megfelelően délután már Bogota luxusnegyedének egyik elegáns villájában ültünk, és figyelmesen hallgattuk a Mateo Arriola nevű smaragdkereskedőt.

– A feladat, amelyre önöket kérem, rendkívül különleges és veszélyes – kezdte Arriola. – A lányomat és egyben üzlettársamat, Catalinát tegnap elrabolták egy Santa Rosario nevű településen, őt kéne kiszabadítani.

Eddig még nem tűnt különlegesnek a dolog, hiszen Kolumbiában mindennaposak az emberrablások. Az egyetlen problémát az jelentette, hogy az emberrablók az esetek jó részében meg szokták ölni a túszot... és mindenkit, aki megpróbál közreműködni a kiszabadításában.

– Szegényt fényes nappal ragadták el – folytatta zaklatottan Arriola.

– Ebben sajnos nincs semmi rendkívüli – vontam vállat. – A kolumbiai emberrablók úgy rabolják az embereket, mintha csak a boltba ugranának le kenyérért.

Arriola kicsit meghökkent a szavaimtól, aztán némi tétovázás után előhúzott a zakójából egy fotót, és elém tartotta.

– Ő Catalina.

A fényképről egy csinos, fiatal, csillogó szemű lány nézett vissza rám, és pontosan tudtam, hogy Arriola miért mutatta meg a képet. Mert így már nem egy ismeretlen személyről beszélgettünk, hanem egy hús-vér emberről, akinek láttán az ember jobban el tudja képzelni, mit érezhet az apja, ha elveszíti. Odaadtam Mike-nak a képet, Arriola pedig megvárta, amíg ő is jól megnézi, aztán folytatta.

– Pár órával később fel is hívtak.

– A rendőrséget értesítette? – kérdezte Mike.

– Nem, de felesleges is lenne, mert a rendőrök nagy része összejátszik a bűnözőkkel. Ráadásul ezzel a lányom életét kockáztatnám.

– Ez igaz – ismertem el. – Na és mennyit kérnek az emberrablók?

– Kétmillió dollárt, még hozzá smaragdokban.

– Érthető, ha egyszer smaragdokkal foglalkoznak – mondta Mike.

– És ha meg akar bízni bennünket, az azt jelenti, hogy nem áll szándékában kifizetni a követelt összeget – tettem hozzá.

– Nos – felelte Arriola – természetesen nem zárkózom el a dologtól, de csak ha muszáj.

– Általában emberrablásoknál nem megy másként a dolog – mondtam kesernyés vigyorral, mire a smaragdkereskedő bólintott.

– Tudom, de van egy ötletem.

– Éspedig?

– Nézzék, én a smaragdbiznisz előtt bűvészként kerestem a kenyerem...

– Arra gondol, hogy valamilyen rafinált trükkel verjük át a bűnözőket? – tudakoltam.

– Pontosan – vágta rá Arriola. – Persze csak akkor, ha van rá mód. Ha nem megy, akkor ne kockáztassanak semmit, adják át nekik a smaragdokat.

– Ühüm – dünnyögtem, Mike pedig feltette a kézenfekvő kérdést.

– Na és mi lenne a trükk?

– Nos – húzott elő egy kisméretű bőröndöt Arriola az íróasztala alól –, ebben van a smaragdokat tartalmazó doboz. Nézzék csak meg.

Letette a bőröndöt az íróasztalra, kinyitotta, és belül ott volt lerögzítve egy sötétzöld bársonydoboz.

– Nyissák csak ki – mutatott a dobozra Arriola, én pedig felpattintottam a dobozt. A belsejében, sötétzöld, puha szivacságyban egymástól pár centi távolságra ott szikráztak a szépen csiszolt smaragdok.

– Látják – magyarázta Arriola –, bele vannak nyomva a szivacs hasítékaiba, így nem tudnak elmozdulni.

– És...? – néztem rá kissé értetlenül.

– És ez a trükk – mondta, majd becsukta a dobozt, aztán a bőröndöt is, és megemelte. – Látják, itt vannak benne a smaragdok. És most megkérem Mr. Grey, hogy nyissa ki.

Elvettem a felém nyújtott bőröndöt, letettem az íróasztalra, felpattintottam a fedelét, aztán a sötétzöld dobozét is, de nem volt benne a szem ékkő sem.

– Ez meg hogy sikerült? – néztünk Arriolára.

– Ó, ez ősrégi trükk – derült a smaragdkereskedő. – A titok a bőröndben van. Valójában ez egy középén elválasztott bőrönd, és mindkét felében van egy-egy doboz. Az egyikben a valódi smaragdok lesznek...

– A másikban meg semmi, és ha ezt a gengszterek meglátják, azonnal kinyírnak – mondta borúsan Mike.

– Nem – rázta meg a fejét Arriola. – Ugyanis a másik doboz sem lesz üres, csak abban értéktelen másolatok lesznek.

– Aha – bólintottam. – Bár valószínűleg azt sem fogják értékelni az emberrablók.

– Csakhogy ők nem fognak tudni róla – magyarázta Arriola. – A bőrönd ugyanis kétfelé nyitható. A fogantyúja egyik felén van egy apró pötty, ha azzal felfelé nyitják a bőröndöt, akkor az igazi smaragdokat veszik ki, ha a másik oldalon, akkor a másolatokat.

– Hát ez jól hangzik – biccentettem –, és ha meguntuk volna az életünket, akkor biztos azonnal igent mondanék, így viszont...

– Nézzék, semmit sem kell kockáztatniuk – érvelt Arriola. – Ha rizikósnak ítélik a helyzetet, akkor odaadják a valódi köveket, ha viszont nem, akkor kiszabadíthatom a lányomat anélkül, hogy csődbe mennék.

– És ha odaadjuk a gengsztereknek a másolatokat, magának meg azt mondjuk, hogy a valódiak vannak náluk? – kérdezte Mike

– Nos, ezért van szükségem önökre – válaszolta Arriola. – Mert Mr. Fruggi régi ismerősöm, és ő biztosított róla, hogy maguk nemcsak kiváló magánnyomozók, de talpig becsületesek is, ugyanakkor imádják a veszélyes megbízásokat.

– Sajnos mindegyik állítás igaz – mosolyodtam el beletörődően, aztán az íróasztalhoz léptem. – Na, lássuk csak, hogy nyílik ez a bőrönd?

*

Hát így kerültünk ide, és mivel Arriola azt mondta az emberrablóknak, hogy öt nap alatt tudja összeszedni a köveket, ennyi időnk volt, felderíteni a terepet, mielőtt régi jó barátunknak, Frugginak színre kellett volna lépnie váltságdíjhozóként.

Elmondva persze egyszerűnek tűnhet a dolog, de a kolumbiai emberrablók humorérzékét ismerve tudtuk, hogy nem hibázhatunk, mert azt nem értékelnék.

– Szóval? – zökkentett ki az emlékezésből Gerrard. – Maga miféle kalandot keres Santa Rosarióban?

– Én kalandot? – kérdeztem vissza könnyedén. – Ugyan már... csak egy kis felhőtlen kikapcsolódásra vágyom. Tudja egy kis lazulás, bulizás...

– Miért, magának is túl nyugis az irodája? – kérdezte Clara.

– Valami olyasmi – feleltem. – Egy harcművészeti magazin szerkesztője vagyok.

– Hú, akkor maga biztos nagy bunyós! – lelkesedett Veronica.

– Á, dehogyan – legyintettem könnyedén, letagadva a sok éves harcművészeti tapasztalatot meg az antiterrorista egységnél eltöltött éveket. – Csak afféle műkedvelő vagyok.

– Erre iszunk – kiáltotta Gerrard, azzal előkapott a szatyorból pár üveget, és szétosztotta a jelenlévők között.

– Salute – koccintottuk össze a flaskákat, és örömmel láttam az Isabel arcán megjelenő aprócska mosolyt.

– Meglátja – fordultam oda hozzá –, nemsokára épségben földet érünk, és az elkövetkező napokban nagyon jól fogja magát érezni.

– Máris jobban érzem magam – nézett rám hálásan a lány.

Elégedetten vettem tudomásul a dolgot, és magamban arra gondoltam, ha minden jól megy, talán még arra is lehetőségünk lesz, hogy együtt fedezzük fel a helyi népművészeti motívumokat.

Nagyobbat nem is tévedhettem volna.

2.

Mintegy negyedóra elteltével Pablo sikeresen újra indította a baloldali hajtóművet, és ettől fogva izgalommentesen telt az út Santa Rosarióig.

Azért amikor végre földet értünk, a többség megkönnyebbült sóhajjal fogadta a betonhoz feszülő kerekek zötykölődő hangját.

Az aprócska repülőtér várójában a társaság szétszéledt, és mindenki ment a maga útjára, csak Isabel maradt ott velünk az üvegcsarnokban, mintha nem tudná, merre induljon.

– Foglalt magának szállást? – kérdeztem.

– Igen – felelte –, a Hotel Ambassadorban.

– Ó, ez nagyszerű – feleltem. – Én is ott szálltam meg.

– Micsoda véletlen, én is – lelkesedett Mike. – Akár mehetnénk is egy taxival.

– Nagyszerű – kuncogott a lány, olyan arccal, hogy belebizseregtem.

– Akkor ne ácsorogjunk itt – nevettem rá. – Fogjunk egy taxit.

Csakhamar már egy kanárisárga Chevrolet taxiban ültünk, és a derék, kreolbőrű sofőrünket hallgattuk.

– Jól döntöttek, hogy ide jöttek – dicsérte a települést lelkes lokálpatrióta módjára. – Igazi békés kisváros ez.

– Tényleg? – kérdeztem némi fenntartással, hiszen nemrég raboltak el valakit a nyílt utcán.

– Ja – biztosított a sofőr. – Legfeljebb két-három gyilkosság történik naponta. Na, néha kicsit több, de az a focimeccsek miatt szokott lenni.

– Ezek szerint elég szenvedélyesek errefelé a drukkerek.

– Úgy is lehet mondani.

– Aha. Na és ha épp nem ölnek meg senkit, akkor nyugalom van?

– Abszolúte. Pár késelés meg lövöldözés... esetleg egy-két emberrablás... de hát, aki ide jön, az számít erre.

– Tényleg? – vontam fel a szemöldököm.

– Ugyan már Senhor – nézett rám a derék taxis enyhe rosszállással a visszapillantó tükörben. – Aki ide jön, az általában tisztában van a dolgokkal. Hiszen miért jön ide valaki?

– Na miért? – tudakoltam őszinte érdeklődéssel.

– Vagy valami mesés smaragdbányát szeretne találni a környéken, vagy arra számít, hogy sikerül egy hatalmas smaragdot vennie szinte ingyen, vagy kokaint akar csempészni vagy elment az esze... Maga melyik kategóriába tartozik?

– Maradjunk talán az utolsónál – feleltem, és a küldetésünket végiggondolva úgy éreztem, nem is túlzok nagyot.

Derék taxisunk erre vidáman felnevetett, majd hirtelen kormánymozdulattal kikerült egy figyelmetlenül elé lépő gyalogost, és némi szitkozódás után megkérdezte:

– Meddig maradnak Santa Rosarióban?

– Csak pár napig – válaszoltam.

– Az jó – bólogatott helyeslően. – Azalatt talán nem figyelnek fel magukra a helyi gengszterek, és akkor simán megúszhatják anélkül, hogy kirabolnák vagy megkéselnék magukat.

– Kezd tetszeni ez a hely – mondtam mérsékelt lelkesedéssel.

– Legfeljebb némi hamis smaragdot sóznak magukra vagy ellopják a pénztárcájukat, de hát az mindig benne van a pakliban, nem igaz?

– Egy ilyen hangulatos kisvárosban feltétlenül – értett egyet Mike.

Pár másodpercig hallgattunk, aztán úgy éreztem, ideje, hogy végre a lényegre térjünk. Arriola mindössze egyetlen információval szolgált, ami esetleg segíthetett az emberrablók nyomára jutni, mégpedig azzal, hogy amikor a lánya felhívta az elrablása előtt, azt mondta, két, színes selyeminges fickó követi.

... Talán ezen el lehet indulni.

– Szóval a késelésre meg a rablásra bármikor számíthatunk?
– kérdeztem a taxist.

– Abszolúte – felelte vidáman, de ha ezt megnyugtatósnak szánta, akkor nem sikerült neki. Isabelre sandítva láttam, hogy ő sincs elragadtatva a hallottaktól.

Talán érdemes lett volna témát váltani, és valami vidámabb dologról csevegni, de nem tehettem.

– A lényeg, hogy legalább az emberrablást megússzuk – szóltam oda a taxisunknak. – Nemrég itt járt egy ismerősünk, és ő például majd frászt kapott, amikor két, színes selyeminget viselő fickó a nyomába eredt, és hosszasan követte.

– Azt nem is csodálom – mondta elkomolyodva a sofőr. – Azok a selyemingesek valószínűleg Pacho emberei voltak. Ők szoktak mindig színes selyemingekben virítani.

– Pacho?

– Igen, Pacho Carrera. Nagyon veszélyes fickó. A Hotel Excelsiorban lakik. A lefelső szint felét elfoglalja a luxuslakosztálya, onnan irányítja az ügyleteit. Olyan az az emelet, akár egy erőd, fegyveres őrök állnak a liftnél meg a folyosón is.

– Fegyveres őrök? – adta a csodálkozót Mike.

– Ja – magyarázta a taxis. – Ez a Pacho ugyan látszólag egy szívtipró selyemfiú, de valójában könyörtelenül kinyír bárkit, aki az útjába áll vagy megpróbál keresztbe tenni neki.

– Még szerencse, hogy nem akarunk keresztbe tenni neki – mondtam könnyedén, majd lopva Mike-ra pillantottam, aki egy alig észrevehető biccentéssel jelezte, úgy tűnik, megvan, akivel ujjat kell húznunk.

– Azért – folytattam a puhatolózást –, remélem nem az Excelsior közelében van a szállásunk, és így el tudjuk kerülni ezt a Pachót.

– A találkozást talán el tudják kerülni – felelte a taxis –, de a Hotel Ambassador pont szemben van az Excelsiorral.

– Huh, ez nem jó hír – mondtam, de magamban igencsak megörültem, hogy nem kell sokat keresgelnünk a selyemingeseket.

– Azért előnye is van a dolognak – próbált megnyugtatni a taxis. – Már persze, ha van valami értékes maguknál, amit szeretnének biztonságba helyezni.

– Miért, akkor mit tegyünk?

– Az Excelsiorban van egy széfterem, ott nyugodtan elhelyezhetnek bármit.

– Miért, az Ambassador nem elég biztonságos? – csodálkoztam, mert Arriola azt mondta, az egyik legjobb szállodában foglalt nekünk szállást.

– Igazából egyik szálloda sem az – nyugtatott meg a sofőr.

– Viszont az Excelsiorban valószínűleg állandóan ott lebzselnek ennek a Pachónak az emberei és folyamatosan figyelnek mindenkit – jegyezte meg Mike.

– Áh, nem – legyintett a taxis. – Csak az általuk bérelt emeleti részen nyüzsögnek, a széfteremben pedig mindig csak egy ember tartózkodhat, és teljesen automata. Húszdollárossal működik, és csak a bérlő tudja kinyitni a hozzá tartozó kódkártyával.

– És mennyivel jobb ez, mint a szállodai széf? – kérdeztem.

– Annyival – magyarázta a taxis –, hogy ha valaki illetéktelen akarná kinyitni, és rossz kódkártyát használ, megszólal a riasztó, és a rendőrkapitányság csupán ötvenméternyire van, tehát a próbálkozót azonnal elkapnák.

– Ez nem is rossz megoldás – ismertem el, mert arra gondoltam, hogy – a taxis által felvázolt közbiztonság ismeretében – talán érdemes lenne a smaragdokat biztos helyen tudni, amíg akcióba lendülünk.

Isabelt azonban más foglalkoztatta.

– Nem lehet túl nagy a városközpont, ha minden ennyire egy helyen van – jegyezte meg. – Két elegáns szálloda, a rendőrség...

– Hát nem egy Bogota vagy Cartagena, az biztos – derült a taxis. – Igazából a főutcán van minden jelentős épület.

– És mikor érünk oda? Mert ez a szűk utcácska kicsit már nyomasztó.

– De hisz ez a főutca, Senhorita – nevetett fel a sofőr, végigmutatva az utat szegélyező, kétszintes, színesre festett, erkélyes épületek során.

– Szuper! – derültem fel én is, mert eszembe jutott valami, ami kellően hajmeresztő volt ahhoz, hogy érdemes legyen elgondolkozni rajta.

3.

– Ez teljesen eszemment ötlet Tony – rázta a fejét Mike, amikor egy órával később, a szállodai becsekkolást követően átugrottam hozzá, hogy vázoljam neki az elképzelést.

– Egy életbiztosításokat áruló cég nyilván nem finanszírozná – ismertem el. – De nem nagyon van más választásunk, ha szeretnénk körbe szimatolni ennél a Pachónál. Mert mit mondanánk, ha felfitfeznénk a harmadikra, és szembe találnánk magunkat az örökkel? Hogy mi vagyunk a szellemírtók, és hagyják el az emeletet, mert minden szobában körül kell néznünk?

Társam megcsóválta a fejét, aztán felsóhajtott.

– Mégis, hogy képzeled a dolgot?

– Gyere, elmagyarázom – feleltem, azzal odaballagtam az utcára néző ablakhoz.

Amikor Mike is mellém lépett, kimutattam az utcára.

– Mit látsz? –kérdeztem.

– Egy nagyon szűk utcát.

– Pontosan. De nézd, milyen hangulatos!

Valóban nagyon kellemes látványt nyújtott az egész környék, és a szálloda is. Gyarmati stílusban épült, háromemeletes épület volt, cirádás stukkókkal díszítve, és az ablakokból meg az erkélyekről sűrű, színes virágfolyamok zúdultak alá, akár valami szivárványos vízesés.

– Hangulatosnak hangulatos – ismerte el Mike. – De mi köze ennek ahhoz, hogy ki akarod nyíratni magad?

– Ha vészmadárkodás helyett a lényegre koncentrálnál, akkor azt is észre vennéd, hogy habár az első emeleten vagyunk, mégiscsak pont velünk szemben van Excelsior a maga három emeletével. Ráadásul az utca minkét oldalán egy-egy hatalmas, terebélyes fa áll, és a lombjuk fenn szinte összeér. Amikor besötétedik, márpedig nemsokára be fog, akkor tökéletes fedezéket nyújtanak.

– Ha arra gondolsz, hogy Tarzanként átlendülsz az egyik fáról a másikra, aztán átmászol ehhez a Pachóhoz, akkor szeretném felhívni a figyelmedet, hogy a két fa lombja között azért van vagy két méter távolság, és ha nem sikerül elkapnod a megfelelő ágot, akkor három emeletet zuhansz.

– Ez tényleg nem túl szívderítő lehetőség, de arra gondoltam, hogy csak akkor próbálom meg, ha sikerül egy kötelet szereznem, és valahogy kifeszítenem a két fa között.

– Úgy mondjuk, működhet – ismerte el Mike.– Mondjuk akkor is eszement ötlet, de jobb esély tényleg nincs arra, hogy közelebb kerüljünk ehhez a Pacho gyerekekhez.

– Ugye?

– Ja. Viszont a trapézmutatványod előtt érdemes lenne biztonságba helyezni a smaragdokat, mert ha hiszünk a taxisnak, akkor bármikor rajtunk üthet valami unatkozó helybeli rabló, hogy pusztá tréfából is megszabadítson bennünket az értékeinktől.

– Igazad van – értettem egyet. – Nem lenne jó kétmillió mínusszal zárni a napot, úgyhogy máris megyek, és miután kipakoltam a holmim, átviszem a köveket az Excelsior széfjébe.

– Helyes – veregetett hátba Mike. – Munkára fel!

Egy intéssel elköszöntem tőle, és kiléptem a folyosóra, nem is sejtve, hogy húsz perccel később megpróbálnak kinyírni, egy óra múlva pedig nyakig ülök majd a pácban.

4.

Visszamentem a szobámba, kirámoltam a ruháimat a szekrényekbe, aztán a smaragdokkal teli, zöld bársonydobozt letettem a díszesen faragott, sötétbarna dohányzóasztalra, és töltöttem magamnak egy whiskyt a sarokban álló, gazdagon felszerelt bárszekrényből.

Belekóstoltam az italba, s körbe pillantva megállapítottam, hogy egész hangulatos kis lakosztályban fogom tölteni az elkövetkező napokat. A berendezés egy kisvárosi szállodához képest igen elegáns volt, a hátsó erkély egy gyönyörű, vadregényes parkra nézett, az utcára néző ablakból pedig remek kilátás nyílt az Excelsiorra, ahová készültem.